

ליקוטי

אנכי ר

МОּתָרֶין

אותו ברוך ישר לפ' שרש נשמהתו, וזה: הגיע לפרשת דרכם, ואמרו חכמיינו וברונם לברכה (ספה טא): זה תלמידיךם, וום הפיטה, זה בוחנת וDOI: ברוכם לפני תלמידיךם; יום הפיטה רבו על ודי, כמו שאמרו רבותינו וברונם לברכה (ספה טט): כל המומתין מתודין, וזה נקרא פולשת דרכם, כי תלמידיךם מפריש לו דרך לפ' שרש נשמהתו, או נצול מלך, כי קדם שהתויה, אפיקעלפי שהיה אצל התלמידיךם וגנו לו כמו, עדין אין ירע באיזהו דרך הוא מחהלה, כי יש ברוך ישר לפני איש ואחריתה ברבי גנות (טט ז), אבל בשוגג לפרשת דרכם, זה תלמידיךם וום הפיטה, הינו וDOI: ברוכם לפני תלמידיךם, או נצול מלך:

ט וזה בכל פעם שבא אצל תלמידיךם ומספר לפני פניו כל לפנ', והتلמידיךם הוא בוחנת מושת, שהוא בוחנת אין, כמו שבתוכו: ותוקהו פאנון תפצע, ועלידריה אפתה נבל' קאייסוף, וזה בוחנת ז: ורא, דאונדריקת לאתר דאתנטילת מופען, שתחויר את המלכות לאין סוף, שהוא רצון שבבל הרצונות כי המלכות, שהוא בוחנת אותיות הרוברים, כל אותן מלכש בה רצון השם יתפרק, שרצון השם יתפרק היה, שזאת האות, היה לה המונה בו, ואות אחרית, היה לה המונה אחרית. נמצא, שרצונות, היהם המונות אותיות, הם התגלות מלכוות יתפרק שמו, וכל אלו, הרצונות, הינו המונות, נמושבי מרצון אין סוף, שאין בו המונה, וכל הרוברים והישות שבועלם הם מהאותיות, הינו מלכות, כי ישות הוא מהמת המלכות, שרצה הקדוש ברוך הוא שיתגלה מלכוות בעולם, ועלידריה ברא את העולם פאן ליש, וכל הרצונות, הינו המונות, וכל הישות, הינו בוחנת מלכות, מבללים חיותם מרצון אין סוף, כמו שאמרו (מללה לא): בכל מקומות שאתך מוצא גדרתך של הקדוש ברוך הוא, הינו מלכוות, הינו רצונות,

שם אתה מוצא ענותנו, הינו רצון אין סוף:

זה בוחנת התפשרות הנשימות, כי בשורה להקל ברצון אין סוף, ארך לכתל את הישות של. וזה שבתוכם בזח' ר' חייה ז, שהסתלקות משה בשחתה דמנחה, שאו התגלות רעווא דרערין, שהוא בוחנת רצון אין סוף, שבבל הרצונות מבלין חיותם מבונו. וזה חמת שבטל משה כל ישותו, כמו שבתוכים טז: ונחנו מ' וזה פרוש: ויקבר אותו בני (רביהם ז) - זה בוחנת אין, כמו שבתוכ (טענה ז): כל גיא יושא; באין מואב - זה בוחנת מלכות, שדור בא ממו אב, שנטהלק משה בתוך אין סוף, בתוך רצון שרצונות, בתוך רעיא דרערין, שהוא בוחנת רצון אין סוף: הפלבש ברצונות, בוחנות אותיות, בוחנת מלכוות, כמו שאמרו: בכל מקומות שאתך מוצא גדרתך, הינו מלכוות, בוחנת רעיא, שם אתה מוצא רעוא, רצון אין סוף:

זה: מול בית פעור - כי אמרו חכמיינו וברונם לברכה (ספה טז), והוא, טבא בתוספות טטה ז: למזה נקרא שמו פעור, על'ם שפוער פיו, כי בשפוגמון מלכוות, או יש לו בה לפער פיו בצורות רעים; אבל משה, שהתקן ממדת המלכוות, ועלידריה לא היה יכולת ביד פעור לפער פיו. וזה: ולא ידע איש אפילו משה לא ידע, כמו שאמרו רבותינו וברונם לברכה (ספה ז), כי נתבטל לנבי אין סוף.

ח וזה שאמרו חכמיינו וברונם לברכה (ספה טט): משל לאחר, שהיה מחלך בדרך באישוןليلת ואפלת, ומתעורא מן הקוצאים ומן הפתחות ומחיה רעה ומלקטים, ואינו יודע באיה דרך מחלך ובו:

כ' וזה יודע, שבבל המדות רעות ותולדותיהם נמשכנ מארכעה יסודות, מאבער בורות, במזקא במשנת תסדים: עצבות ותולדותיהם נמשכנ מהומם, תאונות רעות ותולדותיהם נמשכנ מזומה, דברים בטלים ותולדותיהם נמשכנ מה, גאות ותולדותיהם נמשכנ מבabbr, וכי שורצה לך לך בדרך הלאיש, צריך לשבר כל המדות רעות, וספר לפני תלמידיךם, הינו וDOI: תלמידיךם ופרש ובר לו דרך לפ' שרש נשמהתו.

ויש שלש בוחנות בהתקבאות לצדיקים, שעליידי שלש בוחנות אלו נתפקן הכל, ואלו הם השלש בוחנות:

הבחינה הראשונה, בשורה את הצדיק, כמו שבתוכים טעה: והיו עניך רואות את מורך; וזה הבחינה מבטלת המדות רעות, הנמשכן משני היסודות דום צומת, הגע עצבות ותולדותיהם ותאות רעות, כי צדק הדור נקרא אם, על'ם שהוא מינק לאור תורה, ותורה נקראת חלב, כמו שבתוכים (שרה השדים ז): רbesch וחלב תחת לשונה. וזה אנו רואים בחיש, בשחתונך הוא בעצות ועצלות, בשראה את אמו, הוא נתעורר בזערות גדור לקראת אמו, הינו לרשותו. גם אנו רואים בחיש, בשחתונך עופק בדרכי שמות שלו, אפיקעלפי שיש לו האוה גוזלה לה, אפיקעלפיין בשורה את אמו, הוא משליך כל האותוי אחר בחתפו ומושך את עצמו לאמו. נמצא, שנחבטליין המדות רעות של שני היסודות דום צומת על'ידי הספקלות פ' הצדיק. וזה: ומתעורא מן הקוצאים - שהוא בוחנת צומת; ופקחים - שהוא בוחנת דום. ובשנודען לו אבוקה של אור, זה תלמידיךם, שהוא אביך באור תורה, ועלידרנו נצול ממדות רעות של שני יסודות דום צומת, ואנו נצול מן הקוצאים ומן הפתחות:

הבחינה השנייה, הארכת שנותן לתלמידיךם, שעליידי זה נצול ממדות רעות של שני יסודות זו מרבר, שתון בוחנת היה רעה ולסיטים, שהן דברים בטלים ונאה ותולדותיהם, כי על'ידי דברים בטלים ולשון הרע בא עניות, כמו שבתוכ (טענה ז): כי מתו כל האנשים, וזה עניות ז. גם בנאה אמרו (קדושים טט): סמן לנפות הרוח - עניות, ועלידר זנקה נרעשר, כמו שאמרו חכמיינו וברונם לברכה (טט ז): אם שלמים ובן רבים וכן נגנו וער ועתק לא אענד - שוב אין מראין לו סיפני עניות. וזה: בין שעלה עמוד השחר נצול מתחה רעה ומלקטים. עמוד השחר רבו לצדקה, כמו שבתוכ (טענה ז): כי תראה ערם וכסתו וכו', או יבקע בשחר אורך. נמצא, על'ידי אדרחה נצול ממדות רעות של שני יסודות, כי מדרה, שם בוחנת היה רעה ולסיטים:

הבחינה השלישי, בשפטותך וDOI: ברוכם לפני תלמידיךם, שעליידי ר' חייה רעה ולסיטים:

(ט) נדים ס"ד ע"ב (ז) ע"ש עין סוכה ב"ט ע"ב. ע"י מיליה י"ג ע"ב בראשי ר' חייה ום העם. (ז) ע"י רקון ב"א וחיקון פ"ה.

מוֹהָרִין

הפרושים: ספינה - לשון חשבות, בחינת מלכות, שרביה בר בר חנא חקר בשכלו אוזרות הפלכות, אך בניישראל מגלין אותה ומיינן חי בורה - ישראל סבון בשם רעם, במו שפתיבים (ובסידור טה) ורוצח לרוב בפרק הארץ, דוחבי לה האכלה טינה בגנודוריו - זה בחינת הפלתו של ישראל, במו שבחוב (ישעיה טה): וההחלוי אחותםך; שעתערב שין, השט טבא, בתהלו ועכדרו יובלבאותו, ולא תיה בצל איש ישראלי הנה לעבר עכדרו חפהה. מה עשה החיש תה, עשה שלש בחינות חבל, השתקשות להאדיר, וגניתן חמדת, וודידבריב:

ונוה פרוש; וטחה ואדרחוו מיא ושדריוו לנוֹרָא; והזביד תשלש בחרינות מעלא למקה; וטחה - זה בחינת והיזדקרים, בגין שאדרחוו, כל המשקוחין מתודין; ואדרחוו מיא - זה בחינת אדרקה, בגין שפטוב (אלה הוא): שליח להפוך על פני היפים, וכחיב (שעיה לו): אשרכם וורי על בל פום; ושדריוו לנוֹרָא - הזריק נקרא גורא, לשון גור, שהוא גור פרצוייתין של ישראל (הקדיל בע. שעיה לו, זט).

זהו: רשותה לנדרא - שהקריב את עצמו לבדיקת:

ועל-ידי שלש בחריות אלו: והרוב מנה שני בחזוא - שעליידי
השיקת, היט והוירקרים, העלה את המבלות מבן
ההפטנאי אחרא, ומזריך חזה ל' את תרור תשיה, במו שפטיב
בבחperfורה בראשית (ישע זב): אחריב הרים וגבעות - רבו על חרבות
טמפלשלת העכו"ב; וחולבי עורות ברוך לא רעוו - זה בחינת
שהצדיק הויה לו רוך יש, זה בחינת פרשטיידרכים, בונבר לעיל,
לשפן מהזא רבו על אלית הפלבות, וכחיב בה (שלהדים ז): שם
ההפה מלבות. ואבלו סנה שני בחזוא - רבו על שני טרוות
רעות של זו בדור, שעליידי בא עניות פ"ל, ועל-ידי צדקה מתנו
אתם ומשיך שפע. וזה: אבלו מפת יהון בחזוא - רבו אל
בחינת ששים נבורם, שמשם בא פרנסת, במו שאכרא: גבורות
גשימים (ובצח ז, חוץ ב ע"ז)

$\{x \in V \mid \exists (y_1, y_2) \in V^2 \text{ such that } x = y_1 + y_2\}$

ומכלחו טגה שטן ביהוא - זה רטו על חקון שני טהרות רעה, רומות צופת, עלידי קרכחו להזדקיק, כי האידיק הוא ברית טלה עולם. גם עצבות ותאות באים מתקדים עכורים, ועלידי בלה פולשת הדתים רעים. ושטן ביהוא זה רטו על שעשים אזהיות שבברכת יהוניס שהם ביר החזקיה, במו שפטיב (עמ' 4); ברכות לראש עזים:

ומכלאו מחד גלגולא דעתינו תלת סאה גברוי טשחא - גרכז
טשחא זה בחינת הרעה, כי שמן משלחת קרש והוא ח' זה בחינת שבול ותלה באה זה בחינת משה, שהוא בחינת פה שהצדיק מקטע את עצמו בחינת מות, בשלש בחינות צרך למלכון אה אצמו, במנו שבחיב (ישע' ז): אל יתהלך קרבן, נבוד ונעשה. נבזא, שבבל בחינה פאלו שלוש בחינות הוא געשה מות, עלידריהו לש לו התפשטות הפשיטה, ומרבק באור אין מות, שאון שם שם שמי רצון, אלא ד' הוא האקלים גנ'ל, המש כל' המתוב והפטיב.

וכל זה היה במו, אבל בזאת נס בחרוי היה לו הפתעה
המשמעותית, ותיה מפרק את עצמו באור אין סוף, אבל
התה שפנוטה רעה בבחינתו: והחיות ר' ר' נושא ושב' ז' ב' הדרושים ברוך
הוא ר' ר' בעבורתנו, במו שפטוב: ואבנית תוהלה בטיש עפר,
טקייז חפה, ובשבילו צרך שלא שאר בן אלא עד עת שיבוא
הברושים ברוחם הרא בוגרמו ומל' גשומין:

וזה שאנו רואים, שלפעמים מתרלבן ארם בחרז' ההפלה ואומר
כפי הכתוב בחרתcobiot נרול - זה ההפלה ה' עלי', שנפתחה
לו אוור אין סוף ווואיר לו, ובשראה ארם התנצרותה רואת,
אפיקעל'גב ראייז לא חזי - מולה זו וטהרה, תקב' נתרלבן נשבחו
לרביקות נרול, לרבק את עצמו באור אין סוף, ובשער הרגלות
אין סוף, לפי טנן הכתוב שונחתו והתנצר, בל אלו הכתובות
אומרים ברביקות נרול וכטסורה נפשו וקבעו בחוזקי, ובשעה
שנהבטן לבוי אין סוף, אויר הוא בברית: ולא בדע איש, שאבלו
הוא בעצמו אותו יודע מעצמו:

אבלossa הבחינה א|זרק
 להזיהה רצוא וושוב, כדי שיתקיים ישותו, נמצאה, כשהוא בבחינת לשוב, או זריך להראות גם לרעתו, כי מתחילה, בשעת דבקות, היה נתקבפל הדעת, כמו שבחובו; ולא דעת איש; כשהוא בבחינת לשוב, שב(לדעתו) לישותו, או שב לרעתו; ובשבב לרעתו, או הוא ידע אחוריות קאן סוף ומובן, ואוי אין חילוק בין ח' לאלקום, בין טרה הרין לממדת הרחמים, כי באין סוף אין שך, הם ושלומם, עשי רצון, כי לשניות איתן אלא בשני חקמנויות, אבל אל-ידי הדבקות של אנשים באין סוף, שם באחדות גאותה, ואחריך געלה בבחינת לשוב, או קרשיבו פראה לדעתו, שירע שבלי טוב ובלי אהה. זהה שאמר משה לדודו ויבס: אהה קראת לרעת כי ח' הוא האלהים; כי משה הוא בחינת אין, ודודו הדבקים אליו ראי לעם לרעת, הגו להאריך לדעת, בחינות אין גוף, בחינות רועה ברעינו, בחינות: ח' הוא האלהים;

זה שרווש: אמר רבה בר בר חנא: ומנא חרא חות קאולין בסקפיניא, ותוין תחא ברוא דיתבא לה אקלה טינה באוסיה ז', ואדרתו צ'יא, ושרידתו לנדיא, והדרוב טגה שתין מחוין, ואכלו טגה שתין מחוין, ומלהו טגה שתין מחוין, ומלאו מחד גלגולא דעינאי תלת פאה גראוי טשאה. וכי סרנו לבר טריסר ידרוי שתא, ותוין התחה קא פנדרי מערטה טטלתא, וויכי לטנגבינדו הגה מחוין: